

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 394/08-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. júna 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť E. Ď., P., zastúpenej advokátkou Mgr. J. P., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 38/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo E. Ď. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 38/99 porušené b o l i .

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 38/99 konať bez zbytočných priet'ahov.

3. E. Ď. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť E. Ď. trovy konania v sume 223,46 € (slovom dvestodvadsaťtri eur a štyridsaťšesť centov), a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jej právnej zástupkyne, advokátky Mgr. J. P., Advokátska kancelária, B.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 394/08 z 25. novembra 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť E. Ď., P. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 38/99.

Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka vystupuje ako žalobkyňa v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 11 C 38/99 vo veci žaloby o náhradu škody za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia podanej 14. apríla 1999.

Okresný súd uznesením z 26. mája 2005 rozhodol o zastavení konania v časti „o uloženie povinnosti poskytnúť navrhovateľke doživotnú trvalú bezplatnú starostlivosť

zodpovedajúcu európskemu štandardu“ a zároveň pripustil prístupenie ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného. Podľa vyjadrenia sťažovateľky to bol posledný úkon, ktorý okresný súd vykonal. V dôsledku odvolania podaného proti predmetnému uzneseniu vedľajším účastníkom konania sa vec nachádza na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“).

Sťažovateľka je toho názoru, že jej okresný súd neposkytol riadnu súdnu ochranu, pretože dosiaľ vo veci meritórne nerozhodol a svojou nečinnosťou jej spôsobuje stav právnej neistoty.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 38/99 porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prieťahov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 300 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Na základe výzvy ústavného súdu z 9. februára 2009 sa k sťažnosti vyjadril okresný súd prostredníctvom svojej predsedníčky. Vyjadrenie sp. zn. Spr 3140/09 z 23. februára 2009 doručené ústavnému súdu 27. februára 2009 obsahovalo podrobnú chronológiu vykonaných procesných úkonov a predsedníčka okresného súdu v ňom uznala dôvodnosť sťažnosti. Zároveň uviedla, že prieťahy v konaní boli spôsobené neprimerane vysokým počtom pridelených vecí v oddelení zákonného sudcu. Predsedníčka okresného súdu tiež oznámila, že súhlasí s prerokovaním sťažnosti bez nariadenia ústneho pojednávania.

Možnosť predložiť svoje stanovisko k vyjadreniu okresného súdu sťažovateľka nevyužila a v liste doručenom ústavnému súdu 25. mája 2009 oznámila, že súhlasí s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu týkajúceho sa posudzovaného konania dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrenia okresného súdu, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu zistil tento priebeh a stav konania v predmetnej veci:

Sťažovateľka podala 14. apríla 1999 okresnému súdu „*Žalobu o náhradu škody, spôsobenej pri poskytovaní zdravotníckych služieb*“ .

Okresný súd 12. júla 1999 vyzval právneho zástupcu sťažovateľky, aby špecifikoval petit žaloby.

Dňa 20. augusta 2002 okresný súd opätovne vyzval právneho zástupcu sťažovateľky k špecifikácii petitu žaloby a súčasne vyzval žalovaného v I. rade na predloženie vyjadrenia k podanej žalobe, pričom žalovaný v I. rade požiadal 23. septembra 2002 o predĺženie lehoty určenej na predloženie vyjadrenia.

Dňa 30. septembra 2002 predložil právny zástupca sťažovateľky špecifikáciu petitu žaloby.

Žalovaný v I. rade 4. novembra 2002 predložil okresnému súdu svoje vyjadrenie k podanej žalobe.

Okresný súd 7. marca 2003 vyzval Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) na predloženie vyjadrenia k podanej žalobe, ktoré na výzvu reagovalo podaním doručeným okresnému súdu 18. marca 2003. V uvedený deň bol vyzvaný aj žalovaný v I. rade, aby predložil vyjadrenie k špecifikovanému petitu žaloby, a okresný súd určil termín pojednávania na 1. apríl 2003.

Okresný súd uskutočnil 1. apríla 2003 pojednávanie, na ktorom predniesli svoje vyjadrenia právni zástupcovia sťažovateľky, žalovaného v I. rade a ministerstva a na ktorom bola vypočutá sťažovateľka. Okresný súd pojednávanie odročil na neurčito za účelom predloženia súvisiacich podkladov a vyzval účastníkov konania na predloženie návrhov otázok pre účely znaleckého dokazovania.

Žalovaný v I. rade predložil návrh na doplnenie dokazovania 22. apríla 2003, na ktorý sa odvolalo listom doručeným okresnému súdu 13. mája 2003 aj ministerstvo.

Sťažovateľka predložila okresnému súdu požadované podklady v dňoch 6. mája 2003 a 5. júna 2003.

Okresný súd 10. septembra 2003 vyzval právneho zástupcu sťažovateľky, aby predložil súvisiace podklady, výzvu zopakoval 10. mája 2004 a sťažovateľka na ňu reagovala podaním z 11. mája 2004.

Okresnému súdu bol 26. júla 2004 doručený návrh na pripustenie zmeny účastníka konania na strane žalovaného v I. rade.

Okresný súd 25. mája 2005 vyzval právneho nástupcu žalovaného v I. rade, ako aj samotného žalovaného v I. rade na predloženie súvisiacich podkladov (právny nástupca žalovaného v I. rade na výzvu reagoval 6. júla 2005 a oznámil, že nemôže žiadané podklady predložiť).

Okresný súd 26. mája 2005 adresoval právnenému zástupcovi sťažovateľky výzvu na vyjadrenie sa k návrhu na zmenu účastníka konania na strane žalovaného v I. rade a žalovanému v I. rade výzvu na predloženie súvisiacich podkladov (žalovaný v I. rade reagoval na výzvu 27. júna 2005).

Okresný súd uznesením z 26. mája 2005 v časti konanie zastavil a zároveň pripustil prístupenie ďalšieho účastníka konania (ministerstvo) na strane žalovaného. Proti uzneseniu podalo ministerstvo odvolanie 30. júna 2005. Spisový materiál spolu s opravným prostriedkom bol predložený krajskému súdu 7. júla 2005.

Okresnému súdu bolo 8. augusta 2005 žalovaným v I. rade oznámené, že z objektívnych dôvodov nemôže predložiť niektoré z požadovaných súvisiacich podkladov.

Dňa 12. septembra 2005 krajský súd bez rozhodnutia o podanom opravnom prostriedku vrátil spisový materiál okresnému súdu za účelom odstránenia označených nedostatkov. Okresný súd 9. januára 2007 vydal opravné uznesenie, ktorým odstránil označené nedostatky.

Dňa 4. júla 2007 predložila sťažovateľka okresnému súdu návrh na zmenu petitu žaloby a návrh na rozšírenie účastníkov konania na strane žalovaného, ako aj vypracovaný znalecký posudok.

Okresný súd predložil 19. septembra 2007 krajskému súdu spisový materiál spolu s opravným prostriedkom, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 Co 401/07 z 28. augusta 2008, ktorým prvostupňové rozhodnutie v napadnutej časti potvrdil.

Dňa 1. decembra 2008 zrušil okresný súd termín „*informatívneho výsluchu*“ určeného na 4. december 2008 z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu.

Dňa 27. januára 2009 okresný súd uskutočnil „*informatívny výsluch*“, v rámci ktorého vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky k špecifikácii pasívne legitimovaných subjektov. Na výzvu právna zástupkyňa reagovala 2. februára 2009.

Okresný súd uzneseniami zo 17. februára 2009 pripustil zmenu účastníka konania na strane žalovaného a vyzval sťažovateľku na odstránenie nedostatkov podanej žaloby.

Ústavný súd tiež zistil, že napadnuté konanie ku dňu rozhodovania o sťažnosti nebolo právoplatne skončené.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

„Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Samosudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci. Tieto tri kritéria zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prejednanie záležitosti súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

1. Predmetom posudzovaného konania je žaloba o náhradu škody za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Vo vzťahu k otázke právnej zložitosti veci ústavný súd konštatuje, že konania tohto druhu nie sú právne zložité, pretože tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov opretú o stabilizovanú judikatúru. Vo všeobecnosti ich však možno hodnotiť ako konania zložité po skutkovej stránke, pričom táto zložitosť je zväčša spôsobená potrebou vykonania znaleckého dokazovania, ku ktorému však okresný súd v dotknutom konaní dosiaľ nepristúpil (v konaní bol predložený len znalecký posudok, ktorý si zabezpečila samotná sťažovateľka). Vychádzajúc z doterajšieho priebehu konania, keď okresný súd vo veci vykonal jediné pojednávanie, v rámci ktorého sa zaoberal meritom veci, a tiež s prihliadnutím na rozsiahle obdobia nečinnosti okresného súdu, nemožno zdĺhavý postup konania pripísať na vrub faktickej náročnosti veci.

V rámci tohto kritéria považuje ústavný súd za potrebné upozorniť na povahu veci, ktorou sú zvlášť citlivé okolnosti, o ktoré sa žaloba opiera (nákaza závažnou infekčnou chorobou v dôsledku zanedbania hygieny a sterility zo strany žalovaného), ktoré ako také vyžadujú pristupovať k veci s osobitnou starostlivosťou.

2. Ústavný súd skúmajúc správanie sťažovateľky v posudzovanom konaní zistil okolnosti na strane sťažovateľky, v dôsledku ktorých došlo k spomaleniu postupu okresného súdu pri prerokovaní a rozhodnutí uvedenej právnej veci. Pasivita sťažovateľky bola zistená už v počiatočnom období konania, keď okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky, aby špecifikoval petit podanej žaloby (12. júla 1999), na ktorú tento nereagoval, a až po opätovnej výzve okresného súdu (20. augusta 2002) odstránil vytýkaný nedostatok podaním z 30. septembra 2002. Obdobná situácia sa vyskytla v ďalšom prípade, keď okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky na predloženie s vecou súvisiacich podkladov (10. septembra 2003), a tento na výzvu reagoval až po opätovnej výzve (10. mája 2004). Treba však povedať, že táto pasivita sťažovateľky je nepatrná v porovnaní s obdobiami nečinnosti okresného súdu.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu.

Ústavný súd konštatuje, že konanie okresného súdu je poznačené obdobiami jeho nečinnosti, keď nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka, a ktoré sa premietli do zbytočných priet'ahov v uvedenom konaní v celkovej dobe štyroch rokov a šiestich mesiacov.

V prvom rade ide o obdobie zhruba od septembra 1999, keď okresný súd po neúspešnej výzve adresovanej právnenmu zástupcovi sťažovateľky neprimerane dlho vyčkával na splnenie výzvy a neprijal zákonom poskytované opatrenia (ďalšia výzva alebo výzva s poučením o možnosti uloženia poriadkovej pokuty), do 20. augusta 2002, keď okresný súd adresoval právnenmu zástupcovi opätovnú výzvu (nečinnosť 23 mesiacov).

Nečinnosť v trvaní 6 mesiacov bola zistená aj v období od novembra 2003, keď po neúspešnej výzve adresovanej právnenmu zástupcovi sťažovateľky okresný súd tiež

neprimerane dlho vyčkával na splnenie výzvy a neprijal zákonom poskytované opatrenia, do 10. mája 2004, keď adresoval opätovnú výzvu na predloženie súvisiacich podkladov.

Rozsiahlym obdobím nečinnosti je úsek konania počnúc 26. júlom 2004, keď bol okresnému súdu doručený návrh na pripustenie zmeny účastníka konania na strane žalovaného v I. rade, do 25. mája 2005, keď bola právnenému nástupcovi žalovaného v I. rade a tiež žalovanému v I. rade adresovaná výzva na predloženie súvisiacich podkladov (nečinnosť 10 mesiacov).

Nečinnosťou v trvaní až 15 mesiacov je napokon poznačené obdobie od 12. septembra 2005, keď krajský súd vrátil spisový materiál za účelom odstránenia nedostatkov rozhodnutia okresného súdu, do 9. januára 2007, keď boli nedostatky odstránené vydaním opravného uznesenia.

Ústavný súd sa pri posudzovaní sťažnosti vysporiadal aj s vyjadrením predsedníčky okresného súdu, ktorá poukázala na pracovnú zaťaženosť zákonného sudcu.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné prieťahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu vecí a v tejto súvislosti neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Ústavný súd preto obranu okresného súdu spočívajúcu v pracovnej zaťaženosť sudcu neakceptoval.

Z petitu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka žiadala ústavný súd aj o vyslovenie porušenia práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v predmetnom konaní pred okresným súdom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si už pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote, z tohto dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, III. ÚS 109/07).

Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu, keď tento nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka, nemožno považovať za ústavne akceptovateľné vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ani vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto dospel k záveru, že základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli porušené.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby konal vo veci bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Na tomto mieste považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že sťažovateľka v petite svojej sťažnosti síce požiadala ústavný súd, aby nálezom zaviazal okresný súd „vo veci rozhodnúť vyhlásením rozsudku“, z obsahu čl. 127 ods. 2 ústavy je však zrejmé, že pri skonštatovaní porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy možno uložiť dotknutému súdu len povinnosť ďalej konať bez zbytočných prietáhov, ktorej splnenie je predpokladom urýchlenia prijatia meritórneho rozhodnutia v prejednávannej veci.

III.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 300 000 Sk, vzhľadom na stav neistoty spôsobený nečinnosťou okresného súdu.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľky, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením, a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľke primerané finančné zadost'učinenie (obdobne III. ÚS 142/06).

Ústavný súd priznal v tomto prípade finančné zadost'učinenie v sume 3 000 €, ktorá podľa jeho názoru zohľadňuje predmet, charakter a dobu posudzovaného konania, dĺžku zbytočných priet'ahov v konaní a s nimi spojenú nemajetkovú ujmu sťažovateľky, ale tiež správanie sťažovateľky v tomto konaní.

Sťažovateľka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žiadala, aby jej ústavný súd priznal náhradu trov konania pred ústavným súdom, pričom ich výšku nešpecifikovala.

Pri stanovení výšky priznanej náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľky vychádzal ústavný súd z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) s tým, že predmet konania pred ústavným súdom (konanie o sťažnosti v zmysle čl. 127 ústavy) je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadost'učinením alebo s hodnotou predmetu sporu, o ktorom sa koná pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 129/03, III. ÚS 11/05, III. ÚS 142/06).

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v roku 2008 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 3 176 Sk a hodnota režijného paušálu 190 Sk.

Sťažovateľka v danom prípade mohla požadovať náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v súlade s uvedenými ustanoveniami vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2008 (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, písomné podanie vo veci – sťažnosť), teda 2 x 3 176 Sk + 2 x 190 Sk, spolu 6 732 Sk (223,46 €).

Ústavný súd teda priznal sťažovateľke podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde náhradu trov právneho zastúpenia v sume 223,46 €.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2009